

grapher omhandlede Rettigheder og Forhold blev Thinget affsaaren.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg troer rigtignok ikke, at den Tanke, som den ærede Rigsdagsmand vilde lægge ind i Ændringsforslagene, er skarp og tydelig udtalt dert; ei heller forekommer det mig, at hans egen Tanke var synderlig skarp eller tydelig udtalt i det Foredrag, som han nys holdt; idetmindste er Sammenhængen mig ikke klart. Det var imidlertid tydeligt, at den ærede Rigsdagsmand vilde et fgl. Theater tillivs. Det er nu ikke noget Usædvanligt for ham, saa at dette ikke kunde overraske mig; men det har overrasket mig høilic, at den ærede Rigsdagsmand har kunnet finde og troet at finde en Anledning til en Attaque netop paa den Grund, da det forekommer mig at være et yderst uheldigt Terrain; thi efter hvad jeg har udtalt, synes det mig at maatte være saa klart, som Noget kan være, at der fra min Side ikke lægges den allermindste Bægt paa i den ommeldte Henseende at give det fgl. Theater nogen særlig Ret. Jeg har kun havt for Die og stræbt at gjøre det klart, at det, hvorom der var Spørgsmaal ved det ene af de foreliggende Forslag, nemlig Forslaget om en ny Paragraph mellem §§ 17 og 18, væsentlig rammede noget ganske Andet end det, hvortil der var sigtet, rammede nemlig Forfatterens Stilling ligeoverfor Afbenyttelsen af hans dramatiske Arbejder; jeg troede, at det ærede Thing, ligesom den foreliggende Lov, vilde være omhyggelig for Forfatterens Stilling i den Henseende, og jeg yttrede mig, saaledes som jeg gjorde, ingenlunde af Hensyn til det fgl. Theaters Interesse, som i den Retning er lig Nul. Det er derimod vist, at for Forfatterne, hvad enten de nu aldeles ikke have ladet deres Bærker opføre, eller de have overdraget dem til andre her bestaaende Theatre, vil denne Bestemmelse faae en Anvendelse, der, som sagt, forekommer mig at staae i Strid med Lovens egentlige Grundtanke. Og hvad nu angaaer det andet Ændringsforslag, nemlig Forslaget af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Iste Valgfreds (L. C. Larsen), saa forekommer det mig, at man ikke kan

komme det mere imøde, end jeg har gjort ved at udtale, at jeg antager, at det allerede ligger i Lovens Bestemmelser, saaledes som de findes i § 19, og at jeg ikke finder nogen Grund til at modsætte mig dets Antagelse, hvis man er af den Formening, at Lovens Regel ikke er tilstrækkelig tydelig. Det forekommer mig, at der heri ikke ligger nogen eensidig Vedholden paa det fgl. Theaters Interesse, men at det er en saa stærk Imødekommen, som det vel er muligt, en Imødekommen forresten, som har været mig overordentlig let, fordi jeg, som jeg saa ofte har udtalt, aldeles ikke har den Tro, at det fgl. Theaters Betydning og Indflydelse paa sferneste Maade vil berøres derved, at Stykker, som opføres der, ogsaa opføres paa andre Theatre, det være sig her i Staden eller i Provindserne; det er Noget, som jeg ikke lægger nogen Bægt paa eller troer, at der bør lægges nogen Bægt paa. Ligesaa lidt er det mig muligt at forklare mig, hvorfor den ærede Rigsdagsmand omtalte dette Forhold og samtidig dermed fandt det besynderligt, at det kongelige Theater, som understøttes af Statskassen, skulde have en saadan Ret; jeg troer nu ikke, at det kongelige Theaters udelukkende Besiddelse af visse dramatiske Arbejder og dets økonomiske Status staae i nogen væsentlig Forbindelse; men stode de i nogen — og det maatte man antage, efter hvad der er bragt frem af den ærede Rigsdagsmand —, saa kunde det ikke være nogen anden, end at man antog, at Theatret vilde komme til at lide et økonomisk Tab, hvis den foreslaaede Bestemmelse vedtoges; men, er dette Tilfældet, saa forekommer det mig, at den eneste rimelige Tanke, der kunde ligge i den ærede Rigsdagsmands Tale om Statens Subvention til Theatret, maatte være den, at den ærede Rigsdagsmand sagde: „Vi give saa og saa Meget til Theatret, men, skulde det vise sig, at de calculerede Indtægter ikke kom ind, ere vi villige til at tilskyde, hvad der udfordres mere — opfattet paa den Maade, kunde jeg jo egentlig ikke have Noget derimod, ja, jeg kunde endog saa fristes til at sige: Theatret vil derved lide et overordentlig stort Tab, men da Staten understøtter Theatret og altfaa maa dække Tabet, saa gjør det ikke Noget. At opfatte Sagen saaledes, kunde vel